

РЕШЕНИЕ

№ 594

гр. София, 04.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 19.01.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **3186** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.203 от АПК вр. с чл.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на П. Л. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу **СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ /СДВР/** за осъждането ѝ за неимуществени вреди от 1000лв., следствие от отменената като незаконосъобразна заповед №458 от 03.03.2018г. на полицейски орган при 06 РУ, ведно със законната лихва считано от 10.06.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

По изложените съображения в иска- ищецът твърди, че неправомено е бил задържан на обществено място, пред други хора, с което е бил унижен. Отделно излага твърдението, че в арестното помещение е изпитал силен страх и безпокойство да не бъде обвинен в престъпление, което не е извършил. Дори след освобождаването е продължавал да изпитва безпокойство с убеждението, че е бил набелязан от полицейските служители, ограничил е контактите си включително и излизанията си. Твърди, че е изпитвал срам и притеснение пред семейството си включително и как да обясни на децата си за задържането. С оглед всичко изложено – се моли да се уважи в цялост исковата претенция. Претендират се разноси.

В съдебно заседание ищецът поддържа исковата си претенция чрез адв.И.. Представя списък за направени разноси в размер на 410лв.. Представя писмени бележки.

Ответната страна по изложените съображения в писмения орговор на л.29 –моли да се отхвърли иска като недоказан вкл.счита размера за завишен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на СГП изразява становище за основателност на иска в цялост и предлага да се уважи.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

По същество следва да се има предвид, че за да се уважи исковата претенция по чл.203 АПК вр. чл.1 ЗОДОВ трябва да е налице следния фактически състав- отменен административен акт, вреди и причинна връзка, която да е пряка и непосредствена.

Не е спорно, че с влязло в сила на 10.09.2019г. решение №8616 от 10.09.2019г. по адм.дело №11394/2018г. по описа на ВАС, с което е отменено решение №4010 от 14.06.2018г. по адм.дело №3164/2018г. на АССГ, е отменена заповед №458 от 03.03.2018г. на полицейски орган при 06 РУ.

Със заповедта на л.21 от приложеното дело – е видно, че Т. е бил задържан за срок от 24 часа на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР във връзка със съпричастост за престъпление по чл.346 от ЗМВР и ЗМ 695/2018г.. Видно от преписката е задържан в 23,55ч. на 03.03.2018г. и е освободен на 04.03.в 14,10ч..

По делото е разпитана М. Ф., майка на децата на Т., с която същият живее на семейни начала, която дава показания във връзка със задържането.

Следователно ОТ ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ намира следното:

Безспорно е налице първия елемент за уважаване на исковата претенция –отменената незаконосъобразна заповед за задържане. Този незаконосъобразен акт, за да бъде основание за присъждане на претендираните вреди –трябва да е в пряка и непосредствена причинна връзка с тях. Безспорно е, че за всяко едно задържано лице самият факт на пребиваването в арестните помещения на полицейското управление – води до неблагоприятни усещания в този аспект- вкл. и релевиращия страх да не бъде обвинен във връзка с деянието, за което е задържан. За да бъде уважена обаче исковата претенция –следва конкретно да се докаже неблагоприятната вреда, представляваща чувството на срам, страх и други негативни преживявания, за които твърди ищецът. В тази връзка същият се позовава на показанията на св.Ф., с която живее на семейни начала. Същата твърди, че като се е прибрал е бил доста стресиран, но от това да не го обвинят в престъпление. Казал е, че е бил притеснен децата му да не го помислят за престъпник. На второ място Ф. дава сведение, че следствие от задържането поведението на Т. се е променило и той е спрял да излиза от вкъщи, спрял е да посещава дори кафенето, където е бил задържан, защото се е срамувал. На въпрос на съда- не отрича, че лицето на два пъти вече е било задължано.

Съдът намира, че не следва да кредитира в цялост показанията на свидетелката. На първо място – същата макар да е пожелала да даде показания, е майка на децата на ищеца и живее с последния. В този аспект показанията ѝ може да не са изцяло обективни с оглед личната съпричастност и съчувствие, което би изпитала към близък човек в подобна ситуация. От друга страна –свиделката не отрича, че Т. вече е бил задържан, но след въпрос в тази насока от съда. За една част от показанията – същата преразказва думите на Т., че се е страхувал да не го обвинят в нещо, което не е извършил, че вече не посещава въпросното заведение, защото се срамува от собственичката, пред която е станало задържането и т.н. С оглед изложените съображения показанията на Ф. следва да се кредитират частично.

Относно т.нар. авторитет на Т. пред семейството и децата му– няма никакви доказателства, че е засегнат вкл. и подобни не се извличат от показанията на свидетелката. Следва да е има предвид, че по думите на Ф.- същата е разбрала, че Т. е

задържан на следващия ден от жената на друг задържан. Отделно от изложеното задържането е станало в полунощ на ден, който е национален празник и видно от приложеното дело от показанията на Т. -същият е излязъл да празнува с приятели, единият от които собственик на автосервиз, а самото задържане на лицата е било във връзка със сигнал за откраднат автомобил. Конкретно трябва да се има предвид, че самото задържане е продължило не 24 часа, а до 14ч. на следващия ден.

Следователно –лицето не е било сред семейството си в деня, не е бил задържан пред тях, не се е бил прибрал в обичаен час, за да бъде част от семейството си на празника и не му е накърнен авторитета пред децата или изобщо като баща и партньор. Също няма данни съпругата му да е била обезпокоена от nepřисъствието му в семейството до полунощ. Няма и доказателства, че ограничените му излизания след задържането се дължат изключително и само именно на задържането му. Свидетелката подчертава страха на ищеца от това да не бъде обвинен в престъпление, което не е извършил - нещо, което е изтъкнал и в исковата молба изрично. Следователно – по скоро се установява, че ищецът изпитва безпокойство и страх не следствие от самото задържане на 03.03.2019г., а от бъдещи действия на полицейските органи.

СЪДЪТ намира за съществено при формиране на вътрешното си убеждение – да подчертае и друго обстоятелство. Видно от докладната от задържането на л.17 от приложеното дело, при влизането на полицейските органи в кафенето и легитимирането им - само едно от лицата е представило лична карта. Останалите, сред които и Т. са казали, че нямат и не носят такава. При повикване на допълнителен екип /АП“Пума“/- се установява, че същите имат лични карти, за които са казали първоначално, че не ги носят. Подобно поведение не разкрива страх от съответните полицейски действия, а напротив е индикация за запазено самообладание. Нищо в тази връзка не говори, че Т. е бил стресиран, изненадан, притестен, поради което вредите, които се претедират не са в пряка и непосредствена връзка от отменената заповед.

От друга страна - с оглед на това, че има данни от показанията на свидетелката, че все пак заповедта е оказала пряко въздействие върху изявите на лицето като е ограничила излизанията му - следва да се присъдат вреди в размер на 100лв., като до пълния размер от 1000лв. или за разликата от 900лв. следва да се отхвърли иска като недоказан. В тази връзка не се споделят доводите на адв.И., че претендирания размер е съобразен с константната практика. Вредите като размер винаги следва да се съотносими към конкретните, индивидуални преживявания на ищеца, тъй като са неимуществени и се определят от състава въз основа на събраните доказателства по справедливост. Няма подобен показател като константна практика в тази насока.

С оглед изхода от спора и претенциите на ответника за юрисконсултско възнаграждение, което следва във връзка с Наредбата по ЗПП да бъде в минимален размер от 100лв. и с оглед разноските на ищеца от 410лв., и предвид изхода от спора-/900лв.отхвърлени и 100лв. уважена претенция/ разноските се определят на основателни за ищеца на 41лв., на ответника за 90лв.или по компенсация ищецът следва да се осъди на 49лв. разноски.

Водим, съдът

РЕШИ:

По искова молба на П. Л. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място]

ОСЪЖДА СТОЛИЧНА ДИРЕКЦИЯ НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ /СДВР/ да заплати на Т. неимуществени вреди от 100лв., следствие от отменената като

незаконнообразна заповед №458 от 03.03.2018г. на полицейски орган при 06 РУ, ведно със законната лихва считано от 10.06.2019г. до окончателното ѝ изплащане.

ОТХВЪРЛЯ исковата претенция като недоказана за останалата претендирана част от 900лв..

ОСЪЖДА П. Л. Т. ЕГН [ЕГН] от [населено място] да заплати на СДВР разноси по компенсация в размер на 49лв..

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ.

Преписи.

Съдия: